

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **M. T.**, narozeného, trvale bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, ze dne 28. 8. 2014, č. j. KUZL-34425/2014, sp. zn. KUSP-34425/2014/DOP/Ti,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou, která směřuje proti rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL-34425/2014, sp. zn. KUSP-34425/2014/DOP/Ti ze dne 28. 8. 2014 se žalobce domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. V žalobě uvedl, že rozhodnutí napadá z tohoto důvodu:

- 1) Jestliže správní orgán podrobně rozebírá ve svém odůvodnění institut doručení zmocněnci, citoval ust. § 33, § 34 správního řádu a jediným faktickým omezením je dle jeho názoru zásada hospodárnosti. S takovým závěrem se nelze ztotožnit, protože již v odvolání bylo citováno: **ust. § 19 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., z tohoto**

ustanovení má žalobce zákonné právo na doručení písemnosti dle ust. § 72 odst. 1 téhož zákona, což je rozhodnutí, ze kterého žalobci vyplývají povinnosti, a to zaplatit pokutu, správní poplatek, vykonat zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

- 2) To, že i odvolací orgán nerespektoval ust. § 19 odst. 4 správního řádu, kde je taxativně uvedeno, které písemnosti se doručují a jsou to pouze dvě, předvolání a rozhodnutí, a nikde v zákoně není uvedeno, že doručovat písemnosti má zmocněnec, tak takovým rozhodnutím, které potvrdilo uvedené sankce, žalobci bez tohoto, aby byl spraven, mu vznikly další povinnosti. **Nabytím právní moci rozhodnutí I. stupně automaticky přílepkem ust. § 94a zákona č. 461/2000 Sb., ztrácí žalobce to, co si za vlastní peníze pořídil, řidičské oprávnění s následnou povinností do pěti dnů odevzdat řidičský průkaz, pod sankcí ust. § 46 zákona č. 200/1990 Sb. až 30.000 Kč a následně dalším postihem, přidělením bodů v bodovém hodnocení řidiče a další povinností vyplývající z přílepku k zákonu č. 361/2000 Sb. po ukončení sankce předložit žádost o vrácení řidičského oprávnění s předložením, zdravotní, odborné a psychologického vyšetření.**
- 3) O těchto následcích, které mu z nedoručeného rozhodnutí jak správního orgánu II. stupně vznikají, nebyl nijak poučen.
- 4) Nedostatečné poučení orgánu I. stupně je patrné v tom, že poučení neobsahuje poučení obviněného o rozsahu dle ust. § 81 zákona č. 200/1990 Sb., ale je pouze konstatována lhůta dle obecného zákona č. 500/2004 Sb.
- 5) V poučení odvolacího orgánu úplně absentuje zákonná možnost dle ust. § 83, kdy je možno brojit proti takovému rozhodnutí žalobou a **povinností správního orgánu odložit výkon rozhodnutí, když o to obviněný požádá.**
- 6) Rozhodnutí má obsahovat ucelené poučení, jestliže rozhodnutí neobsahuje všechny náležitosti, je nezákonné.
- 7) To, že policie prováděla měření za deště, přes pevnou překážku, v zatáčce o vyšším poloměru než je přípustné, je závažné porušení povinností a zkresluje prováděné měření.
- 8) Absentuje zde skutečnost, že se řidič nacházel v obci, a to předložení důkazního prostředku - foto dopravní značky IS 12a (obec).
- 9) Absentuje náskres celkové situace měření a umístění radarového zařízení.
- 10) Není patrné, kde se měřilo, a kde bylo kontrolní, likvidační stanoviště, zda byl oční kontakt, a zda nemohlo dojít k záměně.

Na základě uvedených navrhuje, aby krajský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil jako nezákonné, které trpí vadami a rozhodl také o náhradě nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s obsahem žaloby nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích jak správního řádu, tak i přestupkového zákona, jakož i zákona o silničním provozu.

K jednotlivým žalobním námitkám uvedl:

I. Otázky doručování, poučení, atp.

Žalovaný konstatuje, že námitky 1 až 6 doplněné žaloby brojí do vlastního obsahu rozhodnutí a způsobu jeho doručování. Žalovaný se dostatečně vyjádřil v naříkaném rozhodnutí včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu k povinnosti doručovat rozhodnutí o přestupku toliko zmocněnci, jímž je obviněný zastoupen. Žalovaný může ještě upozornit, že Nejvyšší správní soud v tomto směru zašel ještě dále. V rozsudku č. j. 2As 111/2011-56, nebo 4As 120/2014-21 bylo zdůrazněno, že dokonce i k ústnímu jednání stačí předvolávat zmocněnce samotného, jestliže správní orgán výslech samotného obviněného nepotřebuje pro dané řízení. Žalovaný plně odkázal na str. 3-4 naříkaného rozhodnutí. Žalobce v tomto směru nepřináší nové věcné argumenty, na které by bylo třeba dále nově reagovat. Jeho námitky na ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu ničeho nemění a není důvod, aby byly základem pro výjimku z pravidla. V daném případě žalobce navíc podal včas jak odvolání proti rozhodnutí o přestupku, tak i správní žalobu, takže je zřejmé, že žádná újma mu (navíc správním) postupem správního orgánu nevznikla. Podle § 68 odst. 1 správního řádu je součástí rozhodnutí **výroková část, odůvodnění a poučení účastníků**.

Podle § 68 odst. 5 správního řádu je součástí rozhodnutí **výroková část, odůvodnění a poučení** účastníků se v poučení uvádí, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhodne, a u kterého správního orgánu se odvolání podává.

Žádný právní předpis nestanoví, že součástí rozhodnutí o přestupku musí být poučení o povinnosti odevzdat řidičský průkaz podle § 94a zákona o silničním provozu, nebo snad i poučení o tom, že je možno podat proti konečnému rozhodnutí správního orgánu žalobu, a úspěšně požádat správní orgán o odklad výkonu rozhodnutí.

II. Skutkový stav a neurčité námitky žalobce

Žalovaný opakuje, že pouhé a ničím nepodložené námitky zpochybňující správnost měření ze strany Policie ČR nejsou samy o sobě způsobilé k tomu, aby se jimi správní orgány podrobně zabývaly a prováděly dokazování podrobnější, než svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, ověřovacími listy a vlastním výstupem z měřidla. V takovém případě se totiž důkazní břemeno přenáší na účastníka řízení (viz rozsudek NSS č. j. 3As 9/2013-35 - je součástí i naříkaného rozhodnutí). Pokud tedy žalobce pouze konstatuje, aniž by podrobněji rozvedl, proč měření nepovažuje za korektní, pak jeho námitky nejsou způsobilé nastolit existenci skutečných, nebo alespoň důvodně předpokládaných problémů, jimiž je třeba se zabývat. Lze jen znovu zopakovat, že pokud vozidlo obviněného bylo změřeno a zařízení vydalo výstup v podobě záznamu s fotografií, pak samotné ničím nepodložené subjektivní

názory zmocněnce obviněného nemohou vyvolat sebemenší pochybnost o tom, že zařízení pracovalo správně.

V tomto případě navíc žalobce uvádí, že policisté měřili radarem, zatímco měření bylo prováděno laserovým měřičem rychlosti. Místo přestupku je určeno zcela přesně (viz výrok naříkaného rozhodnutí žalovaného) a z fotografie (výstupu ze záznamového zařízení měřidla) je zcela zřejmé, že vozidlo se nacházelo v zastavěné oblasti. Pokud v daném místě měla chybět značka IS12a - „obec“, čehož si žalobce všimá teprve v podané žalobě, bylo by i tak jeho povinností jet v dané lokalitě 50 km/h tak, jak vyplývá např. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1As 183/12.

Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci:

Policie České republiky, Územní odbor Kroměříž, Dopravní inspektorát, č. j. KRPZ-3544-2/PŘ/2014-150806-JMA 9. 1. 2014 oznamovala Městskému úřadu Bystřice pod Hostýnem, že M. T., který porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., je podezřelý z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 8. 1. 2014 v 09:49 hod. na silnici II. třídy č. 438 v obci Vítonice ve vzdálenosti 221,1 m od domu č. p. 147 ve směru od obce Býškovice na obec Mrlínek řídil firemní osobní automobil tov. zn. (majitel M. T., IČ:), reg. zn., a při tomto mu byla ověřeným silničním laserovým rychloměrem typového označení MicroDigiCam LTI výrobního čísla UX018191 naměřena hlídkou PČR dopravního inspektorátu Kroměříž rychlost 98 km/h v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena obecnou úpravou zákona o provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, tedy jako řidič překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 40 km/h a více, povoleno 50 km/h, naměřeno 98 km/h, po odečtu teoreticky možné odchylky při měření ± 3 km/h překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 45 km/h.

Součástí policejního spisu je oznámení přestupku, úřední záznam vypracovaný nstržm. R. J., výstup z tiskárny laserového rychloměru, na němž je zachyceno měřené vozidlo včetně registrační značky ... Jedná se osobní vozidlo, datum 8. 1. 2014, čas 9:49:07 hod., naměřená rychlost 98 km/h, místo měření Vitonice, limit místa – osobní – 50 km/h, číslo snímku z měřiče, výrobní číslo zařízení, měření prováděl policista K. Součástí je také ověřovací list č. 8012 – OL – 744-13 vystavený 25. 3. 2013, týkající se silničního laserového rychloměru typu MicroDigiCam LTI, výrobního čísla UX 018191 s uvedením, že rychloměr byl zkoušen podle metrologického předpisu ČMI č. 812-MP-C213 „Metodický postup při ověřování laserových rychloměrů“ a sděleno dále, že rychloměr jako stanovené měřidlo byl ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti a doba platnosti ověření rychloměru končí dnem 24. 3. 2014.

22. 1. 2014 oznámil MěÚ Bystřice pod Hostýnem, odbor dopravně správní zahájení přestupkového řízení proti žalobci, kdy přestupkové jednání bylo v textu popsáno (souhlasí s tím, co sdělila v oznámení policie) a žalobce byl současně předvolán k nařízenému jednání do budovy MěÚ Bystřice pod Hostýnem na 18. 2. 2014 na 9:00 hod. Toto předvolání osobně žalobce převzal 3. 2. 2014.

7. 2. 2014 udělil žalobce zmocnění k zastupování ve správním řízení ve věci uvedeného přestupkového jednání A. P., doručovací adresa

12. 2. 2014 obdržel MěÚ Bystřice pod Hostýnem omluvu tohoto zmocněnce k nařízenému jednání na den 18. 2. 2014, a to z důvodu, že v uvedený den a čas je u soudního jednání na Okresním soudu v Bruntále a předložil také kopii předvolánky k tomuto jednání, kdy A. P. byl povoláván jako přísedící k zasedání senátu ve věci vedené pod jednacím číslem na den 18. 2. 2014 v 8:00 hod. do budovy Okresního soudu v Bruntále s tím, že toto povolání přísedícího na zasedání senátu bylo zasíláno jmenovanému 3.2.2014. 13. 2. 2014 (obdržel 17. 2.) zasílal MěÚ Bystřice pod Hostýnem zmocněnci sdělení, že správní orgán nepřijímá jeho omluvu a nevyhovuje jeho žádosti o nařízení nového ústního jednání, kdy ústní jednání provede ve stanoveném termínu, tedy 18. 2. 2014 v 9:00 hod. v sídle správního orgánu. Důvodem je skutečnost, že již v době, kdy jmenovaný přijímal zmocnění, věděl o tom, že se nemůže účastnit ústního jednání. Po prostudování plné moci uzavřené 7. 2. 2014 mezi zmocněncem a obviněným řidičem M. T. je správní orgán toho názoru, že jmenovanému nic nebrání k tomu, aby využil právo ustanovit za sebe zástupce tak, jak uvedl v písemném vyhotovení plné moci (v ní uvedeno, že M. T. bere na vědomí, že zmocněnec má právo si za sebe ustanovit zástupce, který je oprávněn jednat samostatně). Dále byl uvědoměn o tom, že odbor dopravně správní MěÚ Bystřice pod Hostýnem zmocněnce na základě ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzývá k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dále uvedeno, že v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí písemnou nebo ústní formou do protokolu na odboru dopravy ve lhůtě do 5 dnů od ukončení ústního jednání. Sděleno, že podklady k řízení jsou k nahlédnutí na odboru dopravně správním MěÚ Bystřice pod Hostýnem (uvedena přesná adresa i dny a hodiny, kdy může do spisu nahlédnout). 18. 2. 2014 MěÚ Bystřice pod Hostýnem jednal v uvedené přestupkové věci, k tomuto se dostavil zmocněnec žalobce A. P., u jednání byly shrnuty výsledky dosavadního šetření a byl proveden důkaz zhlédnutím přečtením jednotlivých listů přestupkového spisu z PČR, dopravní inspektorát Kroměříž, č. j. KRPZ-3544-2/PŘ-2014-150806, který obsahuje oznámení přestupku, ručně vyplněný tiskopis oznámení přestupku, úřední záznam nstržm. R. J., ověřovací list č., EKŘ M. T. Poté zmocněnec žalobce uvedl, že žádá o poskytnutí lhůty 10 dnů k písemnému vyjádření k předloženým důkazům. Po vyjádření nechá na správním orgánu, zda provede další důkazy nebo rozhodne ve věci samé. Dále v protokolu uvedeno, že dle ust. § 36 odst. 3 správní řád byla zmocněnci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a dále byl zmocněnec seznámen s ukončením shromažďovaných důkazů, kdy ve věci bude vydáno rozhodnutí. Byla mu také pořízena kopie přestupkového spisu.

12. 3. 2014 byl zmocněnec žalobce znovu předvolán k ústnímu jednání ve věci projednání přestupku, z něhož je žalobce obviněn, předvolání je na základě plné moci udělené mu M. T. na 16. 4. 2014 v 8:30 hod. a bylo mu sděleno, že při ústním jednání budou od 9:00 hod. vyslechnuti svědci – zakročující policisté R. J., M. K. a L. Š.

Předvolánka se vrátila zpět, proto byl obeslán zmocněnec následující den, 13. 3., znovu k jednání na 14. 4. 2014 v 8:30 hod. Znovu mu bylo sdělováno, že budou vyslechnuti svědkové – zakročující policisté. Předvolání A. P. převzal 15. 3. 2014.

K nařízenému ústnímu jednání se také dostavil, opětovně byly shrnuty výsledky dosavadního dokazování, přečtením jednotlivých listů přestupkového spisu Policie ČR, dopravní inspektorát Kroměříž, a poté bylo přistoupeno k výslechu jednotlivých svědků, kdy jejich výslechu byl zmocněnec žalobce přítomen.

Svědék R. J. po zákonném poučení dle § 55 uvedl, že prováděl výkon služby v obci Vítonice se zaměřením na měření rychlosti, kdy měřili vozidla přijíždějící od Hranic. Radar obsluhoval kolega K. a svědek zastavoval vozidlo. Vozidlo pana T. zastavil svědek, kdy byl odstaven u vjezdu k JZD. Po zastavení byl řidič vyzván k předložení dokladů. Byl seznámen s porušením rychlosti jízdy. Řidiče seznámil svědek s tím, že věc nejde řešit blokově a poučil ho, že bude předán do správního řízení. Dále uvedl, že jmenovaný jel ve vozidle sám, dále na dotaz uvedl, že hlídka i radar byly na jednom stanovišti, vozidlo po dobu jeho jízdy nezastavilo. K počasí uvedl, že nepršelo, nebyla mlha, bylo dobře vidět. Pokud jde o profil komunikace, uvedl, že se jednalo o mírnou zatáčku, potom na dotaz, zda když se měří rychlost jízdy vozidel laserovým radarem, může být mezi vozidlem a radarem nějaká překážka, uvedl, že si myslí, že když je mezi laserem a vozidlem nějaká překážka, tak se nezměří.

Žádný další dotaz zmocněnec na svědka neměl.

Svědék M. K., rovněž po řádném poučení dle § 55 správního řádu uvedl, že měřili společně s kolegy rychlost ve Vítonicích, asi měřil rychlost a obsluhoval laserový radar, víc si nepamatuje. Jinak sdělil, že s panem T. do kontaktu nepřišel, vozidlo bylo po celou dobu jízdy pod kontaktem policie, k počasí uvedl, že nepršelo, nebyly nepříznivé podmínky. Pokud jde o profil komunikace, uvedl, že když měří vozidlo, snaží se, aby bylo v přímém směru. Na dotaz, zda když se měří rychlost vozidel laserovým radarem, může být mezi vozidlem a radarem nějaká překážka, odpověděl, že nemůže, to by vozidlo nezměřil. K otázce proškolení k měření uvedl, že proškolen k měření rychlosti vozidel byl, tyto dokumenty jsou uloženy na stanici v Kroměříži.

Žádný další dotaz zmocněnec žalobce na svědka neměl.

Posledním vyslýchaným svědkem byl policista L. Š., který po poučení dle § 55 správního řádu uvedl, že prováděli výkon služby v obci Vítonice se zaměřením na měření rychlosti, kdy měřili vozidla přijíždějící ze strany od Hranic. Bylo změřeno vozidlo tovární značky ..., které bylo následně nstržm. J. zastaveno. Dále byl přestupek řešen nstržm. J. Na dotazy uváděl, že řidič byl ve vozidle sám, že vozidlo bylo po celou dobu pod dohledem policie, na počasí si nevzpomínal, k profilu komunikace uvedl, že byla mírná zatáčka stoupající do kopce.

Žádný další dotaz na svědka zmocněnec neměl.

23. 4. 2014 obdržel MěÚ Bystřice pod Hostýnem sdělení zmocněnce žalobce z 22. 4., kdy se tento vyjadřoval k ústnímu jednání a navrhoval doplnění dokazování, když uvedl, že z úředního záznamu, vypracovaného policisty, vyplývá, že se jedná o místo hustě zastavěné okolné zástavbou, když z důkazu fotozáznamem o přestupku se hovoří o něčem jiném, ale o

hustou zástavbu jistě nejde. Dále pak uvedl, že z položených otázek, jaké bylo počasí, jaký byl profil komunikace, a zda mezi radarem a měřeným vozidlem byla pevná překážka, policisté vypovídali, nicméně z důkazu fotozáznamem a výsledku je zřejmé, že jsou zde obrovské rozpory a při těchto je nutno přihlídnout k zásadě in dubio pro reo. Je jasné, že vozidlo bylo měřeno, když pršelo, profil komunikace, jedná se o pravotočivou zatáčku, pevná překážka, zábradlí mostu a sloupek k dopravní značce P2 hlavní pozemní komunikace. Dále pak uvedl, že policista, který prováděl měření rychlosti, nepředložil odborné oprávnění, že příslušný radar je oprávněn obsluhovat, a že byl odborně proškolen se složením příslušné zkoušky. Z předložených důkazů dle zmocněnce vyplývá, že policista neprošel odborným školením, jinak by nebyl předložen takový záznam jako je fotozáznam o přestupku.

Na základě tohoto vyjádření zmocněnce si MěÚ Bystřice pod Hostýnem vyžádala sdělení Policie ČR, odboru dopravní policie Krajského ředitelství Zlínského kraje, z něhož bylo zjištěno, že 8. 2. 2012 bylo v prostorách DI Kroměříž, v předepsaném rozsahu provedeno školení, které absolvovali v Osvědčení uvedení policisté, a které je opravňuje k ovládání laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI, přičemž jmenovaní složili také závěrečnou zkoušku a soud zjišťuje, že v tomto osvědčení jsou uvedeni všichni tři policisté, kteří prováděli měření rychlosti vozidla žalobce.

Dále se ve spise správního orgánu nachází úřední záznam z 5. 5. 2014 jako reakce na vyjádření k podkladům rozhodnutí zmocněnce žalobce ze dne 22. 4. 2014, který uvedl, že v místě jízdy žalobce a měření se rozhodně nejednalo o hustou zástavbu. Správní orgán uvedl, že 5. 5. 2014 porovnal snímek z měřiče rychlosti se zobrazením v aplikaci streetview na serveru www.googleearth.com, z něhož založil do spisu čtyři fotografie dokumentující, že dané místo se nachází v centru obce v blízkosti mateřské školy a základní školy ve Vítonicích.

Ve spise se skutečně nachází uvedené fotografie, na nichž je zobrazena ta část obce, ve které bylo měřeno vozidlo žalobce policisty a z níž je patrné, a to jednak z domu, který je tam zachycen a ze značky, že se jedná o místo, které upozorňuje řidiče na větší pohyb dětí.

5. 5. 2014 byl pak zmocněnec (obdržel výzvu 17. 5.) byl vyzván k možnosti seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí do 5 dnů od převzetí výzvy ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu.

13. 5. 2014 obdržel MěÚ Bystřice pod Hostýnem sdělení zmocněnce žalobce, stejného znění, jako podával 22. 4., s návrhem na zastavení správního řízení.

20. 5. 2014 vydal Městský úřad Bystřice pod Hostýnem pod č. j. MUBPH 10471/2014, sp. zn. ODS 27/2014Št17 rozhodnutí, kdy žalobce uznal vinného z přestupku (překročení povolené rychlosti) s tím, že uvedeným jednáním žalobce porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona a za spáchání uvedeného přestupku mu byla uložena dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, sankce ve formě pokuty ve výši 10.000 Kč a dále dle ust. § 11 odst. 1 písm. c), § 14 odst. 1 zákona o přestupcích a ust. § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích sankce zákazu činnosti na dobu 10 měsíců

spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel, jež nabývá účinnosti dnem nabytí právní moci.

V odůvodnění rozhodnutí pak správní orgán mimo jiné uvedl, že tento posoudil všechny podklady a důkazy získané během dokazování provedeném ve správním řízení, které hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Uvedl, že výpovědi svědků, příslušníků Policie ČR, dopravní inspektorát Kroměříž, posoudil jako věrohodné. Všichni tři policisté shodně uvedli, že řidič vozidla, který překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci Vítonice, byl po celou dobu jízdy s vozidlem pod jejich vizuálním kontaktem. K záměně řidiče tedy nemohlo dojít. Řidičem vozidla byl tedy po celou dobu jízdy M. T., což bylo spolehlivě zjištěno. Správní orgán je však toho názoru, že záznam o přestupku (fotografický snímek z radaru č. 8569) je hlavním listinným důkazem o překročení rychlosti obviněným T. ve smyslu ust. § 53 a násl. správního řádu. Za důkaz označil záznam o přestupku při překročení rychlosti i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 5. 2012, č. j. 9As 76/2010-96 *„stěžejním důkazem o spáchání přestupku je fotografický snímek z radaru, se kterým nebylo možno jakkoliv manipulovat, který jednoznačně vykazuje, že stěžovatel v daný okamžik na daném místě překročil zákonem povolenou rychlost. Ze spisového materiálu je patrné, že zpochybňovaný obsah úředního záznamu byl pro posouzení daného případu pouze podkladem doplňujícím informace o tom, v jaké obci, a kdy k měření došlo“*. Správní orgán je toho názoru, že přestupek obviněného T. se neprokazuje svědectvím policistů, ale primárně prokazuje jeho spáchání záznam o přestupku, kterým je snímek z radaru č. 8569. Svědecký výslech policistů provádějících dne 8. 1. 2014 kontrolu nad dodržováním nejvyšší povolené rychlosti v obci Vítonice je vedle primárního důkazu, kterým je nepochybně záznam o přestupku – snímek z radaru návazným důkazem a nadstavbovým rámcem dokazování, k němuž správní orgán může, ale též nemusí přistoupit. Cílem výslechu zasahujících policistů bylo pouze upřesnění identity řidiče a ujasnění jejich pozic při řešení předmětného přestupku.

Správní orgán má tedy za prokázané, že M. T. se uvedeného přestupkového jednání dopustil.

Velmi podrobně se potom zabýval zdůvodněním uložených sankcí.

Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno zmocněnci žalobce 23. 5. 2014, když ve lhůtě stanovené zákonem proti němu zmocněnec podal odvolání a v něm uvedl, že vydané rozhodnutí je doručováno pouze zmocněnci, přestože se jedná o písemnost, kterou specifikuje ust. § 19 odst. 4 správního řádu a jako takovou je správní orgán povinen doručit ji do vlastních rukou i obviněnému, protože z rozhodnutí vzniká obviněnému nějaká povinnost. Pochybení spatřuje v tom, že jestliže zákon výslovně ukládá povinnost správnímu orgánu a on tuto nerespektuje, proto je i celé rozhodnutí v rozporu se zákonem a tedy neplatné. V ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu je nějaká povinnost a tuto správní orgán nesplnil, a proto porušil zákon. Dále pak zmocněnec ve svém vyjádření navrhl provedení důkazů, které správní orgán, jak uvádí, v rozhodnutí provedl, ale ve výzvě ze dne 5. 5. 2014 o takovém úkonu není ani zmínka, že by byl doplněn spisovým materiálem a tím zkrátil práva obviněného.

Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 28. 8. 2014 pod č. j. KUZL-34452/2014, sp. zn. KUSP-34425/2014/DOP/Ti, rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že výrok o vině nově zní:

M. T., nar., bytem je vinen tím, že dne 8. 1. 2014 v 9:49 hodin na silnici II/438 v obci Vítonice ve vzdálenosti 221,1m severně od domu č. p. 147 – v blízkosti budovy školy řídil osobní motorové vozidlo tovární značky, ve směru od Býškovic na Mrlínek a při jeho řízení překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou obecnou úpravou silničního provozu v obci na 50 km/h. Vozidla byla hlídkou Policie ČR, dopravního inspektorátu Kroměříž pomocí silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI, výrobního čísla UX0181914 naměřena rychlost 98 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího přístroje ve výši ± 3 km/h, tak byla jeho nejnižší skutečná rychlost naměřena 95 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak M. T. překročil nejméně o 45 km/h. Tímto jednáním M. T. porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona.

Podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. výrok o sankci i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstávají beze změny.

K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný uvedl následující:

Napadené rozhodnutí správního orgánu bylo doručeno zcela správně toliko zmocněnci obviněného. Tuto otázku již řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1As 100/2008-61 ze dne 17. 12. 2008, kdy shodou okolností nadepsaný odvolací orgán v pozici žalovaného doručoval konečné rozhodnutí ve věci přestupku pouze advokátu obviněného, a kdy takový postup byl Nejvyšším správním soudem přezkoumán a shledán správným bez toho, že by bylo nutné doručovat přímo obviněnému samotnému. Soud tehdy vyslovil myšlenku: *V souzeném případě žalovaný doručoval rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce za přestupek. Jednalo se již o rozhodnutí ve věci samé, kterým řízení končil, nepotřeboval tedy již osobní součinnost žalobce, a proto správně doručoval napadené rozhodnutí pouze jeho zástupci. Vždyť právě tímto způsobem je nejúčinněji zajištěna i ochrana samotného žalobce. Zástupce (právní profesionál) může provádět co nejrychleji a nejúčinněji potřebné právní kroky k zajištění obrany zastoupeného.*

Jakkoli pan P. – obecný zmocněnec – žádný právní profesionál není, neboť jako přisedící u Okresního soudu v Bruntále naopak zastupuje onen laický prvek v soudním rozhodování, lze uvedenou argumentaci NSS vztáhnout i na zmocněnce obecné, neboť účastník si je stejně jako advokáta volí ve snaze zajistit si lepší způsob obhajoby s nadějí na příznivý výsledek konkrétní kauzy, ať již v podobě plného úspěchu nebo alespoň oddálení následků očekávaného neúspěchu. Je tedy důvodný předpoklad (ač tomu tak ve skutečnosti vůbec nemusí být), že právě takto zvolený zmocněnec by měl práva zastoupeného účastníka řízení hájit lépe, než by tak činil on sám. Otázka doručování je navíc v daném případě bezpředmětná již jen proto, že právě zmocněnec ve věci podal odvolání, tedy na rozhodnutí prokazatelně reagovali jedním z procesně možných postupů.

K samotnému zjištění skutkového stavu žalovaný uvedl, že přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h

a více nebo mimo obec o 50 km/h a více. V ust. § 18 odst. 4 stejného zákona je uvedeno, že řidič motorového vozidla smí jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h. V daném případě došlo k tomu, že policisté rychlost měřili ve Vítonicích na silnici II/438, a to v blízkosti školy nacházející se cca 220m od domu čp. 147, kde policisté stáli. Na této pozemní komunikaci je proto povinností řidičů motorových vozidel jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Řidiči T. byla policisty změřena v daném úseku rychlost jízdy 98 km/h. Tato skutečnost je zcela zjevná z fotografie č. 8569, která byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI v kritickém okamžiku pořízena. Každé měřicí zařízení, které policie ČR k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Měřidla rychlostí jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, resp. ± 3 % při rychlosti nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a musí být zohledněna policistou. S ohledem na výše uvedené je proto třeba konstatovat, že při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h řidič T. při řízení vozidla RZ jel na silnici II/438 ve Vítonicích u školy ve směru od Býškovic na Mrlínek rychlostí nejméně 95 km/h. Z výše uvedeného vyplývá, že obviněný nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci překročil minimálně o 45 km/h.

Zákon o metrologii normuje ve svém ust. § 3 odst. 1, že měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení:

- a) etalony,
- b) pracovní měřidla stanovená (dále jen „stanovená měřidla“),
- c) pracovní měřidla nestanovená (dále jen „pracovní měřidla“),
- d) certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

Metrologická návaznost se u tzv. stanovených měřidel, mezi které patří i výše specifikovaný laserový rychloměr, zajišťuje právě ověřením. Stanovená měřidla jsou definována dle svého určení v ust. § 3 odst. 3 zákona o metrologii taxativním výčtem. Je zde uvedeno, že stanovená měřidla jsou měřidla, které Ministerstvo průmyslu a obchodu vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam:

- a) v závazkových vztazích, např. při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popř. jiné majetkové újmy, za
- b) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní,
- c) pro ochranu zdraví,
- d) pro ochranu životního prostředí,
- e) pro bezpečnost při práci nebo
- f) při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.

Zmíněnou vyhláškou je vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, která položce 2.2.1 přílohy stanovuje u silničních rychloměrů používaných ke kontrole dodržování pravidel silničního provozu lhůtu k ověření na jeden rok. Pokud tedy měřidlo bylo ověřeno dne 25. 3. 2013, bylo

možno s ním provádět kontrolu dodržování pravidel silničního provozu až do dne 24. 3. 2014 v souladu s dopadajícími právními předpisy. Policisté zařazení do výkonu služby k dopravní policii, kteří užívají měřidlo, jsou nepochybně odborně způsobilí natolik, aby při sebemenším podezření na nesprávnou funkci měřidla, toto předali autorizovanému metrologickému středisku, či případně Českému metrologickému institutu k ověření. Jelikož k ničemu takovému nedošlo, musí odvolací orgán vycházet z faktů, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3As 82/2012-27 konstatoval: „*V projednávané věci byla pro zjištění skutkového stavu, resp. pro posouzení správnosti naměřené rychlosti, zásadní odborná vyjádření společnosti ATS – TELCOM PRAHA a.s. V odborném vyjádření u této společnosti ze dne 3. 11. 2010 je vysvětleno, že skutečnost, že záměrný kříž, který dokumentuje polohu měřicího laserového paprsku, není na vozidle, ale na sloupu pouličního osvětlení, mohla být způsobena dvěma faktory: posunutím kříže proti paprskům (tzn. závada na měřiči, jenž by se měla řešit servisním zásahem), nebo sledováním vozidla v průběhu měření. Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS – TELCOM PRAHA a.s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. **V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti.** Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření. Jak však uvedl policista provádějící měření rychlosti vozidla stěžovatele ve svědecké výpovědi ze dne 16. 3. 2011, chybová zpráva se na displeji radaru neobjevila.*

Pokud stanovisko dovozce měřidla uznal jako dostačující i Nejvyšší správní soud, není důvod, aby tak neučinil ani odvolací orgán. Ovlivnění překážkou, stejně jako skutečnost, že záměrný kříž se nachází mírně pod vozidlem a nikoliv přímo na něm, tak nemají na výsledek měření žádný vliv. Bylo by jistě absurdní, pokud by měřidlo sloužící ke zjišťování rychlosti vozidel v silničním provozu bylo schopno pracovat pouze na ideálních podmínkách, které v tomto provozu prakticky nenastanou.

V souladu s názorem NSS obsaženým v rozsudku č. j. 3As 29/2011-51 odvolací orgán uvádí, že nepovažuje za nutné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje nějakým způsobem školeni, popř., zda postupovali podle interních aktů řízení, **podstatné je pouze to, zda konkrétní měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.** Pokud obviněný nepředkládá žádný dostatečně fundovaný důvod, pro nějž by mělo být měření rychlosti jeho vozidla v rozporu s návodem k obsluze, není nutné ani předkládat osvědčení o odborné způsobilosti, a dokonce ani vyslýchat oba zasahující policisty jako svědky. Tento požadavek obviněného tak stojí nad limity zásady materiální pravdy. Pokud by správní orgány měly připustit pochybnosti o schopnosti policisty či strážníka obsluhující radarový rychloměr s tímto zacházet, pak by bylo možné začít trvat na prokazování toho, zda vůbec dotyčná osoba přísluší k policii ČR, zda má odbornou i zdravotní způsobilost k výkonu tohoto povolání, či zda umí používat služební zbraň atp.

I přesto ale správní orgán (poněkud nadbytečně) do spisového materiálu založil listinu prokazující, že všichni zasahující policisté byli proškoleni v obsluze předmětného laserového měřiče.

V dalším rozsudku č. j. 3As 9/2013-35, NSS vyslovil názor, že „*Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybňován, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoli jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím.*

Pokud tedy obviněný pouze konstatuje, aniž by podrobněji rozvedl, proč měření nepovažuje za korektní, pak jeho námitky nejsou způsobilé nastolit existenci skutečných nebo alespoň důvodně předpokládaných problémů, jimiž je třeba se zabývat. Lze jen zopakovat, že pokud vozidlo obviněného bylo změřeno a zařízení vydalo výstup v podobě záznamu s fotografií, pak samotné ničím nepodložené subjektivní názory zmocněnce obviněného nemohou vyvolat sebemenší pochybnost o tom, že zařízení pracovalo správně.

Co se týče materiálního znaku přestupku, žalovaný uvedl, že zákonodárce při stanovení maximálních rychlostí pro jízdu v obci vycházel z prevence všech účastníků silničního provozu, aby se zabránilo kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Smyslem ustanovení maximální dovolené rychlosti pro jízdu v obci dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obviněný byl povinen dodržet stanovenou maximální rychlost v obci 50 km/h, aby mohl v případě zcela nečekaného výskytu chodce, cyklisty, zvířete apod., kritickou situaci řešit. Zvláště je tento požadavek naléhavý při průjezdu kolem školy, navíc v době tzv. velké přestávky.

Odvolací orgán je toho názoru, že jednání obviněného v tomto konkrétním případě společenskou škodlivost představovalo. **K překročení rychlosti došlo ve středu 8. 1. 2014 v blízkosti školy v době vyučování, a konkrétně v čase, kdy většinou probíhá velká přestávka a je tak možno očekávat i pohyb dětí i mimo školní budovu. Jedná se o místo takřka uprostřed obce Vítonice nacházející se na silnici II/438 spojující Bystřici pod Hostýnem s Hranicemi.**

Žalovaný pak uvedl, že správní orgán určil správnou právní kvalifikaci protiprávního jednání a zjistil skutkový stav v souladu s požadavky ust. § 2 a § 3 správního řádu. Obviněný tedy znaky skutkové podstaty výše uvedeného přestupku naplnil, a z jeho spáchání byl proto uznán vinným plným právem. Shrnuje-li odvolací orgán dosavadní zjištění, pak přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je dokumentován především výše citovaným výstupem ze silničního rychloměru, které je doplněno o svědectví zasahujících policistů.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

S žalobní námitkou týkající se nesprávného doručování, když žalobce namítá, že rozhodnutí správních orgánů měla být doručována přímo jemu, neboť z nich vyplývají povinnosti zaplatit pokutu a odevzdat řidičský průkaz přímo žalobci, nikoliv zmocněnci, soud nesouhlasí.

Podle § 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zástupce podle §§ 32 a § 33 v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému.

Podle odst. 2 § 34 uvedeného zákona s výjimkou případů, kdy má zastupovaný něco v řízení osobně vykonat, doručující se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůty, nestanoví-li zákon jinak.

Z ust. § 34 odst. 2 správního řádu tedy jednoznačně vyplývá, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco **v řízení osobně vykonat**, doručují se písemnosti **pouze zástupci**.

Správní orgán doručoval své rozhodnutí správně zmocněnci žalobce, stejně tak jako žalovaný, neboť se rozhodně nejednalo o situaci, kdy měl žalobce něco v řízení osobně vykonat.

Krajský soud uvádí, že zvolit si zástupce je svobodným projevem vůle zmocnitele. Tuto svobodnou vůli zvolit si zástupce žalobce projevil, takže zcela po právu bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalovaného správně zasíláno pouze osobě, které udělil žalobce zmocnění k zastupování. Zástupce (zmocněnce) si účastník volí dobrovolně, neboť ho v řízení mít nemusí, a to zajisté proto, aby zástupce lépe komunikoval se správním orgánem, aby to byl člověk, který má určité odborné vědomosti v přestupkových řízeních nebo má zkušenosti se správním řízením, i když to není, jako v tomto konkrétním případě, právník, zmocnění se zajisté uděluje proto, aby za zastoupeného zmocněnec jednal a pomohl mu v přestupkovém řízení „vyhrát“, neboť přestupce nechce samozřejmě platit pokutu, ani se ocitnout v situaci, kdy by na určitou dobu pozbyl řidičské oprávnění.

Soud tedy zdůrazňuje, že správní orgány zákon neporušily, když doručovaly pouze zmocněnci, který zareagoval tak, že podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí řádně a včas, toto také řádně zdůvodnil, takže postupoval zajisté v intencích zmocnění.

Jednal tedy v zájmu žalobce a ještě dle jeho přání.

Tato žalobní námitka tedy rozhodně důvodná není a rozhodnutí bylo doručováno do vlastních rukou, tak jak to má na mysli ust. § 19 odst. 4 správního řádu, ovšem v tomto případě do vlastních rukou zmocněnce žalobce.

Další žalobní námitkou dle žalobce je, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, když jde pak o námitku, že měření bylo prováděno za deště, přes pevnou překážku, v zatáčce

a navíc nebylo najisto postaveno, že se řidič nacházel v obci, když chybí nákres situace měření a umístění radarového zařízení, čímž chce žalobce prokázat, že naměřenou rychlost lze zpochybnit.

S touto žalobní námitkou, tedy s tím, že by nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, soud nesouhlasí. Ze správního spisu je patrné, že měření rychlosti vozidla žalobce policií bylo prováděno v obci v blízkosti mateřské školy a základní školy, kde i dle názoru soudu je nutné dbát zvýšené opatrnosti s ohledem na možný pohyb dětí, měření bylo prováděno policisty, v obci, kde je povolená rychlost 50 km/h.

Soud nepokládá za důvodnou tedy ani námitku žalobce, že měření rychlosti ze strany policie nebylo prováděno správně z důvodů, které žalobce uvádí v žalobě.

Zásadním důkazem usvědčujícím žalobce z výrazného překročení rychlosti v obci je Záznam o přestupku, vytištěný z tiskárny laserového měřiče MicroDigiCam, výrobního čísla UX018191 a údaje na něm zaznamenané, navíc podpořené výsledkem tří policistů J., K. a Š., kteří byli v průběhu přestupkového řízení vyslechnuti jako svědkové, když jejich výpovědi jsou konzistentní, všichni tři potvrdili, že k záměně řidiče nemohlo dojít, že řidičem byl rozhodně žalobce, popsali profil komunikace, počasí uvedeného dne, kdy shodně uvedli, že bylo dobře vidět, nepršelo, mlha nebyla a všichni shodně potvrdili, že měření rychlosti bylo prováděno policisty k této činnosti řádně proškolenými a měření bylo jimi provedeno přístrojem řádně ověřeným, naměřená rychlost byla překročena o 40 km/h, tedy šlo o překročení velmi výrazné a námitky o špatném měření byly navíc pouze obecné.

Pokud jde policisty, nebylo prokázáno, že by projevovaly nějakou mimořádnou horlivost při měření rychlosti vozidla žalobce a komunikaci s ním, že by k žalobci měli negativní vztah, jednalo se prostě o běžné řešení dopravního přestupku policisty z dopravního oddělení, kteří plnili pouze své služební povinnosti a k věci neměli žádný vztah.

Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného bylo velmi podrobně zdůvodněno, jak v otázce doručování, tak také zjišťování skutkového stavu věci, soud uvádí, že se se zdůvodněním žalovaného zcela ztotožňuje, a jak bylo již uvedeno shora, dospěl k závěru, že žalovaný i správní orgán I. stupně postupovali zcela v souladu se zákonem a skutkový stav byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti.

Proto byla žaloba dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. prosince 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně